

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: P.E.**, nar. X, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t.č. pobytem J. 4191, Ch., zastoupené JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3/936, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2014, č.j. OAM-55/ZA-ZA14-P07-2014, e.č. B001982,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené právní zástupkyni žalobkyně **JUDr. Anně Doležalové, MBA se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v částce **10 200,- Kč**. Částka 10 200,- Kč jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobkyně se ve včasné podané žalobě ve znění jejího doplnění ze dne 9.5.2014 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.4.2014, č.j. OAM-55/ZA-ZA14-P07-2014, e.č. B001982, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

V žalobě uvedla, že se domnívá, že byla v řízení o udělení azylu zkrácena na svých právech a že žalovaný porušil ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen

„správní řád“), protože nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, ustanovení § 14a o azylu, neboť se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť se domnívá, že v případě návratu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, a ustanovení § 10a písm. a) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu.

V doplnění žaloby zdůraznila, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96) je přípustnost opakované žádosti třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak i z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu považována za shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný se možnou změnou situace v zemi původu dle jejího názoru dostatečným způsobem nezabýval. Pokud podala opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17.2.2014, bylo na žalovaném, aby posoudil možnou změnu situace v zemi původu k tomuto datu. Pro tyto účely si měl opatřit zcela aktuální informace o zemi původu, aby bylo možné dostatečným způsobem porovnat možnou změnu situace v zemi od poslední žádosti žalobkyně. Informace, kterou žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí cituje dle žalobkyně, hovoří o událostech z roku 2012, tedy období, kdy žalobkyně podala svoji předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na základě takové informace však logicky nelze dle žalobkyně posoudit, zda se situace od té doby změnila a splnit tak povinnost, vyplývající pro žalovaného z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně je přesvědčena, že z aktuálních informací o zemi jejího původu přitom vyplývá, že právě v posledních měsících došlo k výraznému zhoršení bezpečnostní situace v Nigérii. Žalobkyně odkázala na duální doporučení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 24.2.2014 a na novinové články pojednávající o situaci v Nigérii v posledních měsících. Z těchto informací je dle žalobkyně patrné, že vyostřená situace se netýká pouze severních oblastí země, ale že došlo k teroristickým útokům i v hlavním městě Nigérie.

S ohledem na výše uvedené trvá žalobkyně na tom, že stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v předmětné věci ze strany žalovaného zjištěn nebyl. Trvá na tom, že zjištění aktuální bezpečnostní situace v zemi původu žadatelky o udělení mezinárodní ochrany je zcela zásadní, tím spíše v případě, že pochází žadatel z regionu vyznačujícího se silnou politickou nestabilitou.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její odmítnutí případně zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že v původní žalobě dle jeho názoru nebyl dostatečně specifikován žádný žalobní bod, kterým by žalobkyně konkretizovala svá tvrzení stran porušení zákona.

Stran rozhodnutí samotného žalovaného konstatoval, že dle jeho názoru všechny skutečnosti tvrzené žalobkyní byly správně a úplně posouzeny v předchozích řízeních a žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které zdůraznila, že vzhledem k doplnění původní žaloby podáním vyhotoveným ustanoveným právním zástupcem nemůže připadat v úvahu odmítnutí žaloby pro neuvedení žalobních bodů.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ve vztahu k návrhu žalovaného na odmítnutí žaloby soud podotýká, že doplněním žaloby k výzvě soudu ze strany ustanovené právní zástupkyně byl odstraněn nedostatek žaloby, na který žalovaný poukazoval, a žaloba tak byla věcně projednatelná. Soud neshledal důvody pro odmítnutí předmětné žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jak žalovaný navrhoval.

V ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je uvedeno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu je pak uvedeno, že se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Soud si vyžádal správní spis včetně podkladů ve věcech předchozích žádostí žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 27.1.2009, o které bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 13.9.2010, č.j. OAM-55/VL-18-ZA09-2009, a ze dne 16.5.2012, o které bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 3.1.2014, č.j. OAM-136/ZA-ZA06-P07-2012. Z obsahu tohoto předloženého správního spisu jednoznačně dle soudu vyplývá, že jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyně v obou předchozích případech uváděla obavu ze svého otce,

který ji nutil, aby se podrobila ženské obřízce. Její sestru k tomu donutil a ta v důsledku tohoto zákroku zemřela. V nové žádosti, o které bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, je uveden důvod, že její otec jí chce zabít a proto nechce zpět do Nigérie a chce zůstat zde, kde je její život bezpečný.

Z obsahu správního spisu tedy jednoznačně vyplývá, že žalobkyně neuvedla žádný nový důvod pro podání své žádosti o mezinárodní ochranu. V tomto směru je tedy naplněna podmínka ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

V doplnění žaloby žalobkyně namítala, že žalovaný vycházel výlučně z materiálů využitých již v jejích předešlých řízeních o mezinárodní ochranu a nemohl tak posoudit ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, zda nedošlo v zemi původu k takovým změnám situace, že by tato změna mohla zakládat důvod opodstatněnosti nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je řešena poněkud jiná otázka, než jak ji interpretovala v doplnění žaloby žalobkyně. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že přípustnost opakované žádosti se musí posuzovat nejen z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, ale i z hlediska udělení doplňkové ochrany, pokud tyto nové skutečnosti ve vztahu k doplňkové ochraně byly v nové žádosti uplatněny. V daném konkrétním případě však žalobkyně v podané žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti ve vztahu k doplňkové ochraně neuvedla. Proto citovaný judikát je pro danou věc nepříhodný.

Soud však musí konstatovat, že i když odhlédne nepřiléhavosti daného judikátu, nelze dát tvrzení žalobkyně zapravdu. Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že si správní orgán ohledně situace v Nigérii opatřil i zcela nové materiály oproti předchozím správním řízením. Jednoznačně to vyplývá ze skutečnosti, že jedním z podkladů rozhodnutí byla Výroční zpráva Human Rights Watch 2014 ze dne 21.1.2014, kterou opatřilo českým překladem Oddělení zahraničních vztahů a informací o zemích původu Ministerstva vnitra ČR dne 10.2.2014. O poslední předchozí žádosti žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 3.1.2014. Předmětný materiál tedy evidentně vznikl až po vydání rozhodnutí o předcházející žádosti. Citovaný materiál je pak zmiňován výslovně i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jako podklad, ze kterého bylo při rozhodování vycházeno.

Současnou situaci v zemi původu se rovněž žalovaný ve vztahu k eventuální možnosti udělení doplňkové ochrany žalobkyni výslovně zabýval na straně 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Výslovně uvedl, že „*správnímu orgánu je rovněž z výše dostupných informací o situaci v Nigérii známo, že v zemi původu jmenované nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost její nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Následně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí shrnul obsah informací organizací Human Rights Watch, Amnesty International, Freedom House a Ministerstva vnitra Velké Británie a Ministerstva zahraničních věcí České republiky a dospěl k následujícímu závěru: „... *přestože bezpečnostní situace v některých oblastech Nigérie je i nadále složitá, zejména co do působení nejružnějších nábožensky či ekonomicky motivovaných ozbrojených milicí a uskupení, tamní státní orgány se snaží proti těmto tvrdě zasahovat a výše popisované násilí se daří i nadále držet v mezích individuálních útoků a*

incidentů, které zasahují pouze část celého nigerijského státu. Z informace zastupitelského úřadu Nigérie pak vyplývá, že státní příslušník Nigérie si může pro svůj život zvolit kteroukoliv pro něj vhodnou a bezpečnou oblast pro život, aniž by byl nucen zůstat a pobývat v oblasti, která je pro něj s ohledem na jeho náboženství, etnickou příslušnost či původ z hlediska bezpečnosti jeho osoby rizikovější. Dle názoru správního orgánu tak v Nigérii nedošlo od rozhodnutí správního orgánu o předchozí žádosti výše jmenované o udělení mezinárodní ochrany v ČR k závažným změnám stran obecné bezpečnostní situace v zemi, které by si vyžadovaly opětovné posouzení žádosti výše jmenované ohledně možnosti jejího návratu do vlasti.“

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný vycházel z momentálně dostupných nových materiálů o bezpečnostní situaci v zemi původu a že se otázkou, zda došlo ke změně bezpečnostní situace oproti stavu přezkoumávanému v rámci předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, dostatečným způsobem zabýval a dospěl k závěru, že k podstatné změně nedošlo.

Soud rovněž pro úplnost poznamenává, že skutečnosti, na které poukázala žalobkyně ve své žádosti o odkladný účinek, plně korespondují se zjištěními žalovaného ohledně situace v zemi původu a nejsou v rozporu s hodnocením obsaženým v žalobou napadeném rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Soud usnesením ze dne 29.4.2014, č.j. 42 Az 3/2014-21, ustanovil žalobkyni JUDr. Annu Doležalovou, MBA zástupkyní pro dané řízení.

Soud přiznal advokátce JUDr. Anně Doležalové odměnu ve výši 10 200,- Kč, která se skládá z částky 9 300,-Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), 2x písemné podání soudu (žaloba a replika) - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč.

Uvedená částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. července 2014

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Oulická